

deSingel

Internationale Kunstcampus

MUZIEK

BLAUWE ZAAL

GROTE PODIA

**ROBIN VERHEYEN
NEW YORK QUARTET
DO 8 MRT 2012**

2011-2012 JAZZ

DUAL IDENTITY
WO 14 DEC 2011

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA & I SOLISTI DEL VENTO
DO 22 DEC 2011

STEPHAN CRUMP & ROSETTA
ZA 28 JAN 2012

ROBIN VERHEYEN NEW YORK QUARTET DO 8 MRT 2012

MARC RIBOT REALLY THE BLUES
ZA 31 MRT 2012

BENOÎT DELBECQ – FRED HERSCH DUBBELTRIO
VR 4 MEI 2012

inleiding **Hugo De Craen / 19.15 uur / blauwe foyer**

begin **20.00 uur**
pauze **20.45 uur**
einde omstreeks **21.50 uur**

teksten programmaboekje **Didier Wijnants**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

ROBIN VERHEYEN NEW YORK QUARTET

ROBIN VERHEYEN tenor- en sopraansaxofoon

RALPH ALESSI trompet

THOMAS MORGAN contrabas

JEFF DAVIS drums

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

Robin Verheyen © Patrick Van Vlerken

KUIFJE WORDT AMERIKAAN

Robin Verheyen is al jarenlang een vaste waarde in de Belgische jazz en toch staat er nog geen 3 vooraan in zijn leeftijd. Als je 28 bent, ben je volgens de huidige normen van de jazzwereld nog altijd piepjong, zelfs al heb je via opleiding een metier ontwikkeld waar de helden van de jaren vijftig en zestig nooit aan toe zijn gekomen. Verheyen is dus jong, maar zijn curriculum is al indrukwekkend. Toch zit hij nog in de fase van het 'zaaien'. Het oogsten, dat komt later wel.

Een luisteraar

Wie rond de eeuwwisseling regelmatig naar de jazzconcerten in deSingel trok, kon Verheyen daar vaak aantreffen. Proeven van het Anthony Braxton Tentet, of de clash tussen Gerry Hemingway en Cecil Taylor zien. Of Jackie McLean met Mal Waldron, Andrew Cyrille en Reggie Workman. Verheyen studeerde toen aan het Conservatorium van Antwerpen, dat huist in deSingel. Hij was een van de weinige studenten die volop profiteerde van de nabijheid van het kunstencentrum. Hij wist dat een jazzmuzikant altijd ook een luisteraar moet zijn, een besef dat zeker toen bij veel jazzstudenten ontbrak. Getuige Branford Marsalis over zijn periode op Berklee: "Het viel me op dat de studenten niet eens naar jazzplaten luisterden. Ik voelde dat dat helemaal fout zat. Moet het geen instinct zijn van elke muzikant om platen te kopen en veel naar muziek te luisteren? Denk je dat de voetbaltrainer zijn jongens eraan moet herinneren om naar het WK te kijken? Ik moet nog altijd de sporter tegenkomen die niet naar zijn eigen sport kijkt. Maar ik ken massa's muzikanten die niet naar muziek luisteren. Vaak houden ze zelfs enkel van een bepaalde periode in de muziekgeschiedenis. Dat is onacceptabel."

Een Kuifje

Verheyen luisterde dus wel. Al heel vroeg trouwens. Voor de meeste liefhebbers (luisteraars of muzikanten) is jazz een genre waar je ingroeit rond je twintigste. Voor Robin Verheyen was het de muziek van zijn jeugd. In Turnhout nog wel, of all places. Vanaf zijn twaalfde speelde hij sax en schuimde hij concerten af. Al op zijn vijftiende was hij mentaal klaar voor een jazzcarrière. Hij diende zelfs een aanvraag in voor een beurs aan een Conservatorium in de States. Daar is niets van gekomen, maar hij werd een goed jaar later wel al toegelaten voor de opleiding in Antwerpen.

Jonge snuiter, tengere gestalte, maar met vastberaden blik. Er schuilde een Kuifje in hem: jeugdig maar onbevreesd, dapper en recht door zee, niet omzien. En Kuifje wilde naar Amerika, vroeg of laat.

Rijper

Maar eerst dus van Turnhout naar Antwerpen, dan twee jaar Amsterdam, daarna Parijs. Al op zijn twintigste was België te klein voor Verheyen. In Amsterdam richtte hij het Narcissus Quartet op, met pianist Harmen Fraanje, contrabassist Clemens van der Feen en drummer Flin van Hemmen. Een jong kwartet dat misschien nog wat persoonlijkheid miste, maar dat wel heel zelfverzekerd klonk. In Parijs smeedde hij banden met meer gerijpte muzikanten. Met Dré Pallemmaerts (*1964), de Antwerpse drummer die in 2003 Daniel Humair opvolgde aan de Conservatoire Nationale Supérieur de Musique in de Franse hoofdstad. Via Pallemmaerts ook met Bill Carrothers (*1964), de Amerikaanse pianist die zegt: "I enjoy altered reality. You see, I live in a world of make-believe where everything can be altered through the magic of music. All that is ugly within and without turns beautiful. Suffering becomes an asset. Only Art can do this. Only Art can take what would in any other circumstance be ugly, and transform it into something beautiful. Listen to Billie Holiday and you'll see what I mean." Rijpere mensen maken rijpere muziek. Dat was dan ook te horen op de cd 'Painting Space', in 2008 verschenen op het label van De Werf. De Morgen schreef toen: "Het werk van Robin Verheyen schreeuwt honger en verlangen uit, maar ook een vorm van maturiteit die je bij een kerel van zijn leeftijd niet verwacht."

Zelfs zijn Nederlands

Op dat moment was Verheyen al naar de States verhuisd. In 2006 was de uitvalsbasis eindelijk New York. Een heel andere cultuur en mentaliteit. Alles gaat er sneller, de mensen lopen er zelfs sneller. "Mijn conditie is nog nooit zo goed geweest," liet Verheyen zich graag ontvallen. Hij is in geen tijd een echte New Yorker geworden. Dat is goed te horen aan zijn accent, zelfs zijn Nederlands klinkt Amerikaans. In New York kwamen de contacten ook haast vanzelf. Verheyen had het geluk dat hij van in het begin veel gevraagd werd als sideman bij Roy Hargrove, Maria Schneider, Charnett Moffett, Tom Rainey en Branford Marsalis. Zo leerde hij een groot aantal muzikanten kennen en ging de bal als vanzelf rollen.

Perspectief aanvaarden

Verheyen maakte ook indruk, zelfs op saxofonisten als Marsalis en Ravi Coltrane, die hem geregeld mee op het podium riepen tijdens concerten. Maar Marsalis had ook een les voor hem: "Robin heeft het vuur in zijn buik, daarom hou ik van hem. Maar ik heb hem gezegd heb dat hij meer naar traditionele muziek moet luisteren. Ben Webster, Lester Young. De

meesten vinden dat moeilijk, want die sound is ons vandaag erg vreemd. Maar je moet het doen om aan je jazz te werken. En het maakt niet uit of je Amerikaan bent of niet. Kijk eens: Jessye Norman komt uit een klein stadje in Ohio en ze werd een van de grootste klassieke zangeressen. Dat komt omdat ze de Europese cultuur is gaan doorgronden in Europese termen. Te vaak gebeurt het dat jazz bestudeerd wordt vanuit een vreemde invalshoek, zonder de muziek te begrijpen vanuit de traditie waaruit ze gegroeid is. Ik ken grote jazzmuzikanten die nooit klassieke muziek zouden kunnen spelen omdat ze niet bereid zijn om een ander perspectief te aanvaarden dan hun eigen perspectief. Ik hoop dat Robin dat kan doen. Ik bewonder zijn wil om te spelen en zijn vuur, maar ik zou hem graag jazz horen spelen die niet zo sterk gebaseerd is op voorbereiding en wiskundige inzichten. Want dan beperk je je mogelijkheden en ga je uiteindelijk alleen songs van een bepaalde stijl spelen."

Op bezoek

Wordt Kuifje Amerikaan? Aan zijn accent te horen alvast wel. Hij voelt zich ook steeds meer Amerikaan. Al komt hij nog graag naar zijn vaderland, zelfs naar zijn geboortestad. Grappig wel: in 2008 was hij artist in residence in De Warande in Turnhout. Haal eens een expat in huis. Zijn muziek wordt ook steeds meer Amerikaans, al graaft Verheyen (nog) niet naar wortels die dieper liggen dan John Coltrane en Wayne Shorter. Het New York Quartet is in elk geval de volgende stap in de amerikanisering van Robin Verheyen. De groep met Pallemmaerts en Carrothers - met aan de contrabas eerst Rémi Vignolo en later Nic Thys - heet het International Quartet, maar Verheyen heeft nooit de droom gekoesterd om daarmee te toeren in de States. "Ik maak me geen illusies: in de Verenigde Staten verkoop je deze ritmesectie niet." Waarom zou je Europeanen overvliegen als het in New York bulkt van de sterke muzikanten? Drie jaar geleden liet Verheyen het zich ontvallen aan een tafeltje in de schaduw van de Beursschouwburg: "Ik probeer nu een kwartet op de been te brengen met trompettist Ralph Alessi." Die groep is nu al een tijdje een feit. En hij steekt geregeld de plas over. Kuifje op bezoek in Europa.

Didier Wijnants

Robin Verheyen

Robin Verheyen is de rijzende ster van de Belgische jazz. Nog voor zijn vijfentwintigste vestigde hij zich in New York waar hij op korte tijd uitgroeide tot een vaste waarde in de clubs in Manhattan en Brooklyn. Die competitieve omgeving ligt het speelbeest Verheyen bijzonder goed en inspireert hem tot almaar nieuwe uitdagingen. Dat Branford Marsalis en Ravi Coltrane tot zijn supporters en mentors behoren, spreekt boekdelen. In 2008 richtte hij zijn NY Quartet op, een ambitieuze band met zwaargewichten uit de New Yorkse scene: de enigmatische trompettist Ralph Alessi (Steve Coleman, Uri Caine, Fred Hersch,...) en de twee jonge supertalenten Thomas Morgan en Jeff Davis. Het kwartet verbindt een grote muzikaliteit met enorme inzet en zin voor avontuur. Opmerkelijk daarbij is vooral de eerder ongebruikelijke combinatie van de sopraansax en trompet. En steeds is er dat ongebreidelde speelplezier waarmee Verheyen de luisteraar mee op sleeptouw neemt.

Ralph Alessi

Ralph Alessi werd geboren te San Francisco als zoon van Joe Alessi, klassiek trompettist en operazangeres Maria Leone. Van jongs af kiest Alessi voor het pad van de jazzmuziek en volgt trompet en bas bij de legendarische Charlie Haden aan Calarts. Na enkele jaren zwermt hij ook naar de hoofdstad van de hedendaagse jazzscene, New York, waar hij niet onopgemerkt bleef. Zo werkte hij onder meer samen met bekende muzikanten als Steve Coleman, Don Byron, Ravi Coltrane, Uri Cain, Fred Hersch, Drew Gress, Dafnis Prieto en Jason Moran. Naast zijn bruisende live performances heeft Alessi ondertussen reeds zeven opnamen gerealiseerd, waarvan enkele in de pers meermaals gelauwerd werden. Daarnaast heeft Alessi les gegeven aan het Five Towns College en de Eastman School of Music en is momenteel verbonden aan de New York University. Hij is eveneens directeur en oprichter van de School for Improvisational Music in Brooklyn.

Thomas Morgan

Thomas Morgan (°1981, Hayward, California) begon zijn muzikale studies met het bespelen van de cello op zevenjarige leeftijd. Op veertienjarige leeftijd wisselde hij de cello in voor de contrabas, zijn huidig instrument. In 2003 behaalde hij een bachelor in muziek aan de Manhattan School of Music, waar hij bij Harvie S, Garry Dial, Ray Brown en Peter Herbert studeerde. Morgan heeft in New York en in het buitenland samengespeeld met artiesten zoals David Binney, Steve Coleman, Joey Baron, Masabumi Kikuchi, Terumasa Hino, Dan Weiss, Brad Shepik, Steve Cardenas, Kenny Wollesen en Adam Rogers.

Jeff Davis

Percussionist en componist Jeff Davis bouwde na het beëindigen van zijn master in muziek aan de Manhattan School of Music een carrière uit als jazzpercussionist in New York. Davis wordt vaak gelauwerd omwille van zijn unieke benadering van de drums en zijn energetische en krachtige spel. Als lid van verschillende ensembles uit New York heeft hij reeds diverse opnamen op zijn palmares staan bij labels als Clean Feed, Fresh Sound/New Talent, Green Leaf, Loyal Label, Jazzaway, en innova records. Ensembles waarvan hij deel uitmaakt zijn onder meer the Jesse Stacken Trio, Michael Bates Outside Sources, Kirk Knuffke Quartet, Landon Knoblock Trio/Quartet, Ben Holmes Quartet, Pascal Niggenkemper 'Newfield' trio, Pedro Giruado Jazz Orchestra, Pete Robbins' Unnamed Quartet, Jon Irabagon's Outright!, Eivind Opsvik's Overseas, Tone Collector, the RIDD Quartet, Kris Davis Quartet, and the Ryan Keberle Organ Group. Naast de bekende zalen in New York (the Stone, the Jazz Standard, The Jaz Gallery, Birdland, etc.) heeft Davis eveneens heel wat internationale festivalpodia betreden zoals op het North Sea Jazz Festival, Oslo Jazz Festival, the Vancouver Jazz Festival en the Earshot Jazz Festival. Momenteel is Davis bezig met zijn eigen ensemble dat hij samen met gelijkgezinden Tony Barba, Kirk Knuffke, Jon Goldberger, Kris Davis en Eivind Opsvik opgericht heeft.

Robin Verheyen

Ralph Alessi

Jeff Davis

Thomas Morgan

BINNENKORT IN DESINGEL

JAZZ

MARC RIBOT & ENSEMBLE REALLY THE BLUES

MARC RIBOT gitaar **COOPER-MOORE** keyboards
BRAD JONES contrabas **JT LEWIS** drums

Marc Ribot © Ziga Koritnik

ZA 31MRT 2012 20 uur / blauwe zaal

€ 22 basis € 18 -25/65+ € 8 -19 jaar

INLEIDING Hugo De Craen 19.15 uur / blauwe foyer

architectuur theater dans muziek

WWW.DESINGEL.BE

T +32 (0)3 248 28 28
DESGUINLEI 25 / B-2018 ANTWERPEN

WORD **FAN** VAN DESINGEL OP **FACEBOOK**

deSingel is een kunstinstituut van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

SA^C STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

Klara

So
BRA

dS

De
Standaard

Knack

CANVAS

hoofdsponsor

mediasponsors